

Vstupuji do života: Portrét jako akt přijetí

Intimní dokument

Výstava fotografií **Vstupuji do života** není galerií tváří a postav. Zaznamenává cestu směrem k úsvitu při němž vyslovuji „Vstávám a pokračuju v cestě.“

„Nemohu konat velké skutky. Mohu jen sypat květiny a těmito květinami je každá malá oběť, každý pohled, každé slovo, každý nejmenší skutek vykonaný z lásky.“

— **Sv. Terezie z Lisieux**

V pojetí tohoto projektu, který dokumentuje roky 2019 až 2025 se jedná o návrat a nikoliv odchod, nebo výstup na vysoké místo, odkud se dá nezaujatě dívat směrem dolů.

V dějinách fotografie existuje tradice „sociálního portréту“, který často šokuje nebo ukazuje bídu jako kuriozitu. Moje cesta je jiná. Inspiruji se slovy slavné americké fotografky **Dorothea Lange**, která řekla: „Fotoaparát je nástroj, který učí lidi, jak vidět bez fotoaparátu.“

Ve svých snímcích interpretuji portrét jako **intimní dokument**. Mým cílem není šokovat syrovostí cizího neštěstí. Věřím totiž, že zlomenost člověka a tíha jeho bolesti není něco, co bychom měli pronásledovat objektivem, ale naopak odvážit se vidět.

Od techniky k terapii

Dlouho jsem vnímal fotografii pouze jako řemeslo, než jsem poznal její **terapeutický potenciál**. Prošel jsem si osobním peklem – obdobím tvrdých krizí, závislosti na alkoholu, zelenou tmou deprese i okamžiky, kdy se vlastní existence zdála nesnesitelná a hodna jejího konce. Tato doba bolestného třibení, opuštění od těch, kterým jsem dříve pomáhal, a kteří se v mé nejtěžší hodině otočili zády se ale zároveň stala čímsi transformativním. V tomto vakuu se objevili jiní. Lidé s omezenými možnostmi, ale s nekonečnou ochotou jen tak být se mnou v mých těžkostech. Také jim věnuji tuto výstavu, neboť mnozí z nich jsou na portrétech zachyceni. Jejich tváře a mě naučily to, co o fotografii kdysi řekla **Diane Arbus**: „Portrét není o tom, co vidíte, ale o tom, co cítíte, když se na někoho díváte s naprostou pozorností.“

Pozvánka ke společnému setkání

Připravovaná výstava **VSTUPUJI DO ŽIVOTA** je fragmentárním dokladem, že portrét může být léčivým ve své nahotě a neobkreslenosti. Každý snímek je dialogem mezi mnou a portrétovaným, mezi naší společnou křehkostí a silou znovu povstat.